Pregaria.cat

Entrada

La pregària i la relació amb Déu

1.- La pregària es realitza dintre de la relació que vivim i tenim amb Déu. És, o pot ser, un moment privilegiat d'aquesta relació, que de cap manera es cenyeix només a la pregària.

Per iniciativa del seu Amor vivim sempre dins de la relació amb Ell. Res s'escapa a la seva presència. Res s'amaga a la seva mirada. Tota la vida es viu en Ell. I encara que ens pugui semblar una relació en gran part feta de silenci i ocultament, de fet sabem que el seu Amor és constant, no té absències i ens acompanya des de la profunditat del mateix Ésser de Déu.

La pregària és un temps de relació especial, dedicació intencional més plena, atenció a la seva presència, a la seva Paraula, al seu amor.

2.- Aquesta relació amb Déu no ens tanca només en Ell. Tot el contrari: quan es prega segons el seu Esperit, crea també una nova relació amb el nostre cor, amb les altres persones, amb el món, la natura i amb aquells que ja han passat a l'estat definitiu del Regne del Cel.

Mots cops tindrem aquesta consciència de l'amplitud de la relació. És quan tenim present la nostra vida, la dels altres, les situacions de la humanitat, o contemplem els processos i la bellesa natural del cosmos. Altres vegades, aquesta obertura resta com implícita. Hi és, si bé a un nivell més profund de la consciència. Potser la millor expressió d'aquesta realitat és aquella de Sant Francesc d'Assis: "Déu meu i totes les coses".

3.- Com a totes les relacions la relació amb el Senyor per la nostra part està sotmesa a procés. Un procés que el podem considerar des de dues perspectives: temporalitat i qualitat.

Des de el punt de vista de la temporalitat el procés de la pregària acostuma a passar per diverses etapes i situacions. I diem acostuma a passar, ja que en temes d'oració la llibertat i amor de Déu actua de forma sorprenent i no necessàriament respon a les nostres reflexions. Però, sí, que és cert que a moltes persones es donen processos semblants, adaptats a cada ser humà. Així no és temerari afirmar que en general la pregària, passats uns primers temps de descoberta sensacional, va esdevenint cada cop més afectiva i simple i menys meditativa i reflexiva.

La qualitat de la pregària també es mou en processos, molt relacionats amb la vida de la persona, la seva resposta a la Veu de Déu, i sobre tot la capacitat d'amor i caritat del dia a dia. Però també en aquest cas, cal recalcar que la llibertat i l'amor del Pare trenquen esquemes, mostren gratuïtats i són indicadors de que Ell és l'Únic Mestre.

A mida que la qualitat de la pregària va esdevenint més fonda, va produint una transformació de la persona orant que es va configurant al Senyor Jesús. La seva Persona, Verb de Déu, es va convertint en el centre vital i intencional, sense que això signifiqui una pèrdua de la personalitat del qui prega; més aviat, la va situant en la vertadera dimensió de fill o filla de Déu.

Jesús Renau sj